

Eilaand van glas

Lodewiek Hooghemstra

veur marianne en ineke

Eilaand van glas

Lodewiek Hooghiemstra

Eilaand van glas

Gedichte-cyclus

Een uitgave van de Stichting Stellingwarver Schrieversronte
Oosterwoolde, 1986

Mit daank an et Perveensiaol Anjerfoons Friesland, dat disse
uitgifte meugelik maekte wat de centeraasje anbelangt.

SSR-43

*No part of this book may be reproduced in anyform, by print,
photoprint, microfilm or any other means, without written
permission from the publisher.*

*Niks uut disse uitgifte mag opnij drokt en/of eupenbaor
maekt wodden op wat veur meniere dan ok, zonder schriftelik
goedvienen van de uitgever.*

© 1986, Lodewiek Hooghiemstra, Appelsche

Omslag: Alice Buis, Oosterwoolde

Drok: Van der Meer (eig. G. Sjoerdstra), Oosterwoolde

ISBN 90 6466 046 8

Keuning Arthur (\pm 500 n. Chr.), de legendaarische heufdfeguur en stichter van et Genootschop van de Ridders van de Taofelronte, wil nao et verslaon van de Saksen een Vrederiek stichten. Hi'j is grootbrocht en keuning maekt deur de tovenor Merlien (Taliesin), leider van de Druïden die de netuur vereren, en hi'j trouwt mit de christelike preensesse Guinivere (Gwenhyfar). Arthur en Guinivere kriegen liekewel gien zeune. Wel het Arthur een zeune uut een verholing mit zien halfzuster Morgane: Mordred (Gwydion). Morgane is priesteresse van de Druïden en hulpe van Merlien. Ze hooft nog altied van Arthur en het een hekel an de vrome Guinivere.

Onder invloed van Guinivere gaot Arthur hieltied meer et Christendom steunen om et Vrederiek tot staand te brengen. Morgane perbeert dit te keren deur Mordred op te zetten tegen Arthur. Merlien vint et tot staand kommen van een Vrederiek belangrieker as de vraoge van wat veur geloof, en zicht mit spiet de tegenstelling tussen heit en zeune groter wodden. Daoromme wil hi'j Galahad, zeune van Lancelot (de beste kammeraod en strieder van keuning Arthur), trouwen laoten mit Maonesil, een dochter van Arthur en Guinivere. Op die maniere hooft hi'j et Vrederiek nog redden te kunnen, as et tussen Arthur en Mordred verkeerd oflopen zol. Et wodt liekewel niks tussen Galahad en Maonesil deurdat Morgane en Mordred Maonesil in heur macht kriegen. Galahad gaot op zuuk naor de Graal en wint zo veur himzels rust en vrede. Arthur en Mordred doden mekeer in een stried van man tegen man, en et riek van vrede en iendracht gaot veurgoed onder.

Nog hieltied hopen de meensken dat Arthur iens uut Avalon weeromme kommen zal om veur altied in vrede over Britannië te regeren.

Toelochting bi'j inkelde naemen

Inys Vitrin: oold-Keltische naeme die betekent: Glaezen Eilaand, of Eilaand van Glas; oolde benaeming veur de streek in Somerset om Bristol en Glastonbury henne; disse streek was in de tied van keuning Arthur nog een slim sobbig schiereilaand. *Eilaand van Glas*: et glas was doedertieden nog lange zo helder en deurzichtich niet as vandaege-de-dag, ie kregen d'r mar een waezig en diezig beeld deur.

Somerset: vertaeld betekent dit: Zommerlaand.

Tintagel: winterslot en oorlogsstienze van Arthur an de noordkust van Cornwall.

Camelot:

1. geboorteslot van Guinivere in Somerset, laeter et zommerslot van Arthur en heur.
2. naeme veur de landstreek in Somerset die vroeger Inys Vitrin hiette.

Avalon:

1. mytische naeme veur een eilaantien in de Golf van Bristol, daar de zielen van de versturven helden en goeie meensken henne gongen en daar Arthur en Guinivere over een geestelik vredeziek regeerden; in de loop van de tied zollen ze daar iens weer weg kommen om veur altied in vrede over Britannië te heersen.
2. diezig laand an de overkaante van de Golf van Bristol, laand van elfen en feeën, toveners en netuurgeesten (Wales).
3. naeme veur et laand van et iewige gelok, et paradies van vrede en veurspoed daar as iederiene naor zuukt en mit verlangst naor uutzicht.

Maonesil: verzunnen naeme veur een dochter van Arthur en Guinivere.

Maeven: betekent: edel maegien, veurnaeme vrouwe.

Elaroth/Klingsor: bin ok bedochte naemen.

hasems

as de wiend opstikt
en storms losbreken,
schudd' ik de traonen
uut de bomen,
giesele de toeken
en kraeke de stammen.

alle kleuren valen
de dood, de dood integen.
plaanten en bomen,
biesten en meensken
schoelen bi'j mekeer.

dan spreid' ik mien maantel
staorig uut over et laand,
bedekke alles
mit diese en droom;
een ere tied brekt an.

I
MERLIEN

1

2

3

*dit is Inys Vitrin,
eilaand van glas;
mythisch de meensken,
haost as van stien.*

*strieders, grof en stark,
bevechters van wienden,
koolde, regen en storm,
ien' mit de sobbige grond,
zunig mit gevulde en woorden.*

*heur gezichten staon strak,
vertrekken gien spier,
et hatte slöt vaaste,
de ogen kieken veer.*

*wat speelt d'r achter
die onbeweugenhied?
braandt d'r achter et glas
hiel diepe nog vuur,
is d'r plak veur een lied?*

*eilaand van glas,
spiegel van de geest,
mar niet deurzichtig genog,
krek niet te deurgronden.*

*laand van de binderkaante
dat elke meens in him het,
mar an de buterkaante
bescharmd deur een masker,*

*schienber glad en ofwerend,
toch makkelijk te breken
as de juuste gebaoren
en woorden vunnen wodden.*

*eilaand onder donkere wolken,
onder regen en stormgeluud,
altied beuken je golven
en zee bit stokken d'r uut.*

*ik bin de towner Merlien,
leermeester en raodgever
van de grote Arthur,
minger van de tieden,
op zuuk naor de Stien
van de Wiezen.*

*ik geve op 'e eerde
alles zin en weerde.
mar Klingsor, de zwatte towner,
heer van ondergaank en bedarf,
brengt schae toe an 't leven,
zicht de wereld as zién arf.*

*ik bezuke de tied te dichten
tot et punt van al-bestaon,
et punt van alles en niks,
iene tel en iewigheid,
begin en aende van alles:
Ienhied en Volmaekthied.*

*eerdgeesten, lochtgeesten,
geesten van waeter en vuur,
zuver de meensken,
bescherm de natuur.*

*laot zonne en wiend,
laot wolkens en regen
an plaanten, meenske en dier
altied ni'je kracht geven.*

*kracht om in ienhied en rust
mit mekaander te leven
en in vrundschopp'like baand
naor beter en hoger te streven.*

*beweer de vrede in et riek
van Arthur en Guinivere,
laot welveert in Somerset
niet deur Klingsor versteuren.*

*daor ridt ridder Galahad
deur et laand van Somerset.*

*hi'j is de zeune van Lancelot,
en et peerd hiet Elaroth.*

*hi'j vligt over sloden en lanen
en hooft et leide vaast' in hanen.*

*de zonne blinkt op ruter en peerd,
wiels hi'j deur Zommerlaand galoppeert.*

*hi'j ridt uut veur aeventuur en stried,
et hatte vol vuur en dapperhied.*

*ik hebbe him 't hatte betoverd,
'k wil dat hi'j Maonesil veroverft.*

*zi'j is preensesse van Camelot,
mar het een had en duuster lot.*

*Mordred het heur in de macht,
Morgane bint heur mit toverkracht.*

*Maonesil mag niet regeren
in 't riek van Arthur en Guinivere.*

*Mordred wil de macht in et laand,
hi'j staot niet langer an oonze kaant.*

*donkere wolken drieven naor Somerset,
een grote taeke waacht ridder Galahad.*

II
GALAHAD

ik stao veur de zee,
een blauwe vlakte zonder greenzen
die rust geeft en verlangst
naor de bron en oorsprong
van et bestaon.
de golfslag is rustig,
de zunne schient
en dot et waetervlak
schitteren en tintelen,
een peer kleine wolkies
drieven naor disse kaant.

hier heur ik thuus,
dit is mien leven,
da'k zo geern dielen wil
mit een aander, iene
die ok hooft van de zee,
de zunne, de wiend en de wolken.
zol Maonesil weten
da'k now - en zo vaeke -
an heur daenke
en oe zo graeg wol
dawwe hier mit 'n beidend stonnen?

peerd Elaroth schrap
mit de hoeven in 't zaand,
hi'j wodt ongedurig
en wil d'r op los.

*ie bin de preensesse van et vee
en et vlakke laand, Maonesil.
ik stao veur altied an jow kaant,
dochter van de grote Arthur.*

*et was de towner Merlien
die mi'j dit veurspelde:*

*„uut et duuster van de tieden
komt nao stried en lieden
et gelok weeromme in et laand;
waek en neem je lot in eigen haand!”*

*onderhuuds bij' hieltied bij mi'j,
bij me as in een spiegel,
meerst in zwat-wit
in kleur as de zonne schient.
ie bin een ribbe uut mien lief,
ie geven kleur an mien bestaon,
fleur en piene,
bliedschop en verlangst.*

*ik longer en waachte,
de tied rekt him uut,
wodt as ielestiek
zo kot, zo laank.
'k hebbe nog zovule
noten op 'e zang,
mar tied steurt mien spul;
et verschil tussen oons
blijft etzelde,
is te groot, zoj' zeggen...*

tied mos niet tellen.

*ik zol weeromme reizen willen,
de tied-veurbi'j terogge tellen,
de jaoren van verlangst
inkotten naor jow,
zo mooi en zo jong
as ie now binnen.*

*wat a'k ok verzinne,
et wil niet lokken:
tied lat him niet kotten,
liekemin verlengen.*

mar wat is tied?

veur et an banen holen
van et leven
hewwe de tied uitdocht,
et bestaon verpat
in grote en
kleine stokken.

ik hole niet
van regels en banen,
van flinters en patties;
ik leve liever mar
wat veur de voest weg.

ik bin alliend,
ik vale boven
en buten alles,
ik hebbe alle tied.

bestaot tied eins wel?
alles stroomt,
alles is...
iewighied...

*ie bin et liefste,
et waarmste en diepste
van mien wezen.
tied gaot veurbi'j,
vligt veuruut,
komt weeromme:
ie bin d'r altied west,
ie bin mi'j.*

*in bomen en plaanten,
in wolken en wiend,
in zonne en regen
zuke ik jow,
heur ik je naeme.*

*as een faun
mit scharpe horenties
besloep ik jow,
mooie elf,
tussen de struken,
aj' zwemmen gaon
in de bosrevier.*

*ik schoeve de toekies
op 'e kaant:
as een straolende fee
staoj' daor.
wat bi'j' prachtig,
wat bi'j' volmaekt!
jow geliekese
bestaot niet.*

tussen de stiender
van hunebedden
verschoel ik mi'j,
kroep ik vot veur jow,
niet omda'k bange bin
mar om je uut te daegen:
ik gooie mit balstiender
daj' weten waor a'k bin.

ik bestao al langer
as duzend jaor,
ie bin nog zo jong.
doe disse greven
bouwd wodden,
wus ik al
da'kje ieuwen laeter
hier vienen zol.

*ie bin de priesteresse
van de zunnegod
in et heiligdom
van de hangende stiender,
Stonehenge.*

*ik zal de zunnestraolen
op et vaaststaonde tiedstip
valen laoten op 'e hakkestien:
et jaor dri'jt him dan omme,
de zunne lopt weeromme.*

*mit mien toverkracht
versplinter ik de tied:
ie wo'n veur iewig
godinne van de zunne,
middelpunt van mien hielal.*

ie bin mien locht en leven,
mien striedberhied kreeg ik deur jow,
bi'j jow wil ik schoelen.

oold kroep ik in je vot,
as ni'j kom 'k weer veur 't locht.
ie bin veur mi'j de bron
van kracht en leven,
de reden van 't bestaon.

deur jow krigt alles zin en glaans,
wodt alles hel en lochtig.
veur jow zet ik alles
in goold en zulver,
in flonk'rende steerns,
in klaeterend waeter.

alles beweegt,
alles veraandert,
alles stroomt
naor nargens
en overal.

kom bi'j mi'j,
blief bi'j mi'j,
wees veur altied
mien toverleerlinge.

wat as de heksen ok aemelen,
geleuf heur niet,
wat as de elfen ok plaogen
en wat de wiend ok
ofgeunstig fluustert
in et roezende riet,
geleuf et niet.

de plaanten en bloemen,
de struken en bomen,
de vissen en voegels
hebben d'r weet van
daj' de mooiste preensesse
binnen in Zommerlaand;
jow schoonhied schöt
de tied veurbi'j.

*tussen de wolken deur
reis ik je aachternao,
ieje mit je hatte-ogen,
mit je poeze-neusien
en je iekhoorn-snutien,
mit je schoolders, rond
en glanzend as ivoor,
en een buging in de rogge
as de kustlijn van oons laand,
ieje, lieve kattedekop
mit je blonde lieuwemaonen.*

*tussen de steerns deur
reizen we tegere,
vliegen Sirius veurbi'j,
Aldebaran en Wega,
en zuken oons een stee
in Alfa Centauri;
de toverkracht van de liefde
zuwwe uutzi'jen
deur hiel et hielal.*

*bin ik dit echt waor,
of niet?
zweef ik deur de ruimte
in een lied?
kom 'k mit beide bienen
op 'e grond,
a'k heur lippen viene
en heur mond?*

tussen bloemen en struken
bi'j' an 't baldiezen,
wiels ik schitterlochies tovere
op halms en blatties
die fluusteren op 'e wiend:
„ie bin mien kiend,
kom hier, dan za'k je vangen,
mit toverwoorties overlaeden,
in omaarmings begreven,
onder duzend tuten
van mi'j maeken.”

ik bin de spinne
die him vol zegt
an je zute lief;
wor ie mien spinne,
mien toverkiend,
dan wor ik de mogge
die him leeg zoegen lat
in et web van zunnedraad
dat op 'e wiend
schittert en daanst
tot buten de tied.

heldere naacht,
et zulveren locht van de maone,
en gien slaop;
et duuster zingt et aloolde lied:

de zaachthied, zaachthied
van je ogen en wangen,
van je leden en lief
hielendal om me toe;
ie bin mien twielingzuster,
plak om uut te rusten
en mezels te wezen,
vrundinne veur et leven
om veilig bi'j te wezen.

en de twiefels:
bin 'k al niet te muui,
vint ze me nog
de muuite weerd,
durf ik mezels te blieven?
hoe roemen we alle
hinderpaolen uut de wege
en gao tegere
veurgoed naor Camelot?

in de veerte
roest en ropt de zee
en stormvoegels raozen.

de zwatte bessems
in de glaanzende birken,
mien lieve Maonesil,
bin vergruuiings van toeken,
niet los te kriegen kneupen,
deur de kwaoje tovenner Klingsor
maekt om macht te kriegen
over de zielen van meensken.
ze waarschouwen je
veur nussieszuckeri'je,
veur aachterdocht en onbegrip,
veur tiezenusten
daor aj' niet meer uitkommen
en zels deur in de tieze raeken.

slaop d'r niet onder,
breek ze niet of;
zuuk de netuur,
hool van jezels;
laot Mordred en Morgane
gien macht over je hebben,
ie bin zels ok meer
as de muuite weerd.

*zittende onder een oeroolde liendeboom
in de baarm van een lege weg in Inys Vitrin;
de zonne schruuit de velden,
de stilte trilt en soest
van vlindervleugels en 't gevlieg van moggen;
in de veerte fluit Pan
as een liester in de morgen,
in de haegedoornhede an de ginne kaant
schitteren de ogies
van nimfen en saters.*

*de groeven in de liendeboomstamme
lieken et gezichte van een lelke koboold,
hoge in et dak van blaeden fluustert Iduna,
godinne van de iewige jonkhied...*

*jow heufd tegen mien schoolder:
Pan mit Iduna, de koboold mit een nimf?
nee, Iduna lat heur niet vangen deur Pan
en nimfen niet deur koboolden.*

*ik dochte da'k je kende
mar kenne je nog lange niet.
pattie trekken van jow
blieven diezig veur mi',
waezig as in een spiegel.*

*ik zol hielendal in jow
votkroepen willen
en ie zollen in mi'
wonen meugen,
awwe mekeer daor mit
kennen leren konnen
as oons zels.*

*mar nee, we blieven
twie eilaanties in 'n dieze,
daor as zo now en dan de zonne
evenpies deurhenne schient
en op inkelde plakkies
wat locht valen lat.*

*in de naacht mit jow
tussen de bargies liggen
an de raand van
et woold van Brocéliande;
de lange gleensterende staelen
van buzems en bentegrös
fluusteren geheime verhaelen
van lange, lange leden.*

*witte wieven zweven
staorig an en van,
heksen goelen hoge
in de kaele toeken,
fiene kienderstemmegies
vraogen ommedaenken,
fauns en elfen schatteren
foeleinig in de pollen,
lonken en lachen,
vlochten de hieltied vot.*

*wie bi'j, Maonesil?
twielingzuster van Morgane,
de toverfee van Camelot?
ik wil de spiegel breken
en d'r achter kieken,
mar et glas is te glad.*

*je gezichte en ogen
wo'n stroef en had,
je huid, koold en stief,
maekt van je lief
een veurwarp zonder leven.*

*wie bi'j, Maonesil?
wat veur spoeken
holen je vaaste?*

ongenaekber, hoge
op 'e kaele rotsen
an de raand van de zee,
torent daor Tintagel
veur mi'j omhogens,
de stienze daor Maonesil,
ofsleuten van de wereld,
mit Mordred en Morgane woont.
donker en driegende
stikken torens en kantelen
of tegen de jaegende wolken;
dikke muren holen heur vaaste,
koolde, hadde stien
die gien waarnte geeft.

wil ze et zels?
lat ze heur vaaste holen
deur Morgane en heur breur,
de eierzuchtige Mordred?

hoe kom ik bi'j heur
en breek heur los
uut die sombere vesting?
ik durve et waeter niet over,
et is diepe en duuster,
an de ginne kaante
goelen honnen en wolven,
Klingsor, de zwatte tovenner,
vligt boven de stienze
en jacht mit kelle galpen
elkenien' de stoepen op et lief.

mien hatte slat dichte in de naacht,
et liekt as ik op driefzaand stao.
et is mien eergevuul te nao
da'k zo lange vergees op je waacht.

daenk niet da'k Mordred wel even verslao,
of Morgane die in heur voesien lacht:
„lieverd, maek da'k niet op driefzaand stao,
eers slat mien hatte dichte vannaacht!”

ok a'k de honnen en wolven verslao,
ontkom ie niet an Morgane heur macht
en blift et veur jow krek a'k niet bestao;
ik komme niet over die diepe gracht,
jów hatte sleug dichte vannaacht!

*ik perbere
tegen de klippen op
waarmte te toveren,
veur mi'j ligt
de grieze vlakke
van de ienzemhied.*

*beren en wolven
jaegen deur 't vene,
kri'jen krassen
boven de moerassen,
op kaele toeken
roepen roeken.*

*et pad liekt onbegaonber,
overgruuid deur ontuug,
kaampenoelie-klokkies
klingelen zaacht et lied
van de twie keuningskiender.*

*ligt an de overkaant
vruchtber laand,
bin daor de iewig
zingende bossen?*

*ik zal et laeste stok
hielendal op eigen kracht
ofleggen moeten.*

*ik vlochte in woorden en zinnen,
in dromen en fantasie,
omda'k niet weten wil
daj' niet van me holen.*

*'k bin ofgeunstig op 'e wiend
die je bi'j wangen en ogen,
haoren en mond langes strikt:
hi'j het vri'j spul.*

*ik, ridder Galahad,
ik hebbe jow keuzen
as mien droomkeuninginne,
Maeven Maonesil.*

*ik bin d'r om jow te bescharmen,
ie hoeven niet van mi'j te holen,
in gedaachten dreeg ik jow
altied mit mi'j mit.*

*veur jow ere en naeme
zal ik wieder strieden
en veur de grote Arthur,
veur een riek van iendracht en vrede.*

*ie bin een klein stokkien,
et jonge en lochtige pat
van et beeld en de gedaachten
die a'k in mi'j hebbe.*

*jim geheimzinnighied,
jim onberiekberhied,
jim vanzelssprekende
je vaaste verbunnen vulen
mit de netuur en de eerde...*

*jim bin et onbewuste,
slaopende pat van mien wezen;
'k herkenne et now en dan
as kieke ik in een keuperen spiegel.*

*hiel de natuur blijft van jow zingen,
ie bin in bomen, bloemen, dieren, dingen,
ie zitten veur altied diepe in mi'j.*

*voegelgeketter blijft je omringen
en zonne en wiend, zo waarm en zo ri'j,
hiel de natuur blijft van jow zingen.*

*'k zie nog je mond mit lachen beginnen
en je ogen, zo bliede en vri'j,
ie zitten veur altied diepe in mi'j.*

*ie betoverden mi'j hatte en zinnen,
ie maekten de eerde lochtig en ni'j;
hiel de natuur blijft van jow zingen.*

*'t zal iederkeer bi'j jow weer beginnen:
de wereld veroveren, volledighied winnen;
ie zitten veur altied diepe in mi'j.*

*niks kan dit gevuul meer verdringen,
wat aj' doen liekt wel toverderi'j:
hiel de natuur blijft van jow zingen,
ie zitten veur altied diepe in mi'j.*

*ik zwarve deur et riek van de geest,
mennigten van woorden en zinnen
willen geern een bestaon beginnen,
mar bin onzegber, still' en verweesd.*

*niet altied is 't leven wat et schient
veur wie liefhebben en beminnen,
vaeke ok maekt et van binnen
een wonde die niet zomar verdwient.*

*mar ik moet wieder, de reize is lange;
eila, zweerd en speer, wees niet bange,
lao'we de muuilikheden overwinnen!*

*an 't aende schittert de heilige Graal,
de volmaekt ronde, straolende schaol';
daor zal veur oons vrede en ienhied beginnen.*

de maone staot stille
boven Inys Vitrin,
gleenstert in de golven
van de haeven;
heur gezichte verreenfelt,
is niet geve en volmaekt
zoas ze daor boven
zachies te glaanzen staot.

de Graal, de Graal,
geve en volmaekt,
zuken we allemaol:
schottel van wonder,
beker van oervloed,
van hoger willen en meer,
veurbeeld en hulpe
veur oons allegeer.

Avalon, laand van Gelok,
paradies van volmaekthied,
daor de zielen regeren
van Arthur en Guinivere,
'k hope nao dit leven,
van stried en zuken verlost,
veur altied ruste te vienen
in jow iewige Vrederiek.

oe oneindighied, oe locht, oe blauwe zee!
vrij van benauwdens, van al wat bint mit banen
reis ik ienkeer nog naor vere, stille stranen
en neem alle pien' en bliedschop mit mi'j mit.

gaon za'k tot an de uterste en laeste greens,
tot in de well' daor alles uut ontsprongen is,
om los te wieken alles dat verdrongen is
deur lelkens, wraok', deur wanhope, wil en weens.

nooit bin 'k in ruste, altied wil ik wieder,
nooit is mi'j 't hatte hielendal tevreden,
niks is in staot mi'j hier veurgoed te bienen.

dit wodt een reiz', alliend en ienzem, zonder aend'
daor al da'k hebb' en bin staorig in verdwient
en 'k hope mezels veur 't eerst te vienen.

.....

.....

III
MERLIEN

1

2

3

*ieder meens is een eilaand
in de grote zee van et bestaon,
een eilaand van glas,
deurzichtig en kwetsber,
had en weerbastig,
dat anvreten wodt deur
de golven van de warkelikhied;
deur et glas daor van ofsmeden
zicht hi'j himzels as in een spiegel,
daor et waeter,
in druppen uut mekeer sleugen,
as traonen bi'j daele lopt.*

diepe in mien grotte
laed' ik mezels weer op,
stao 'k in verbiening
mit boven- en onderwereld.
puntige kegels hangen
uut de deurzichtige
zoolder omlegens,
aanderen stikken uut
et duuster omhogens
en zuken et locht.

d'r tussen staon spiegels
daor a'k de meensken in zie.
waeter siepelt staorig
deur de spleten in de zoolder,
uut de bojem stiegen
kwaoje daampen op.

as een kegel van boven
en iene van onderen
mekaander raeken,
heur 'k een ragfiene klaank
as van een bellegien dat tinkelt.
in de spiegel zie 'k dan
een meens die himzels vunnen het
en daor gelokkig mit is.
de laeste keer he'k jow zien,
zeune van elfepielke Lancelot.

de steerns staon stille
te schitt'ren en flonk'ren,
ze winken mi'j zachies
weeromme,
weeromme,
weeromme...

naor de welle
daor a'k ontstaon
en van uutgaon bin;
daor bin 'k geboren,
daor heur ik thuus,
daor he'k de ruimte.

mien staf geef ik deur
an jow, Galahad,
zucker van de Graal,
ridder van de Taofelronte.

jow Maonesil,
vrundinne van de maon'
en dochter van de zonne,
hej' niet vunnen,
mar iens zij' mit de Graal
veur oons in Avalon verschiene.

mien tied het west,
ik gao weer naor et laand
daor Vrede veur altied regeert,
mar komme nog vaeke hier
weeromme,
weeromme,
weeromme...

*eerdgeesten, lochtgeesten,
geesten van waeter en vuur,
ik reize weeromm' naor de ruimte,
naor de toestaand van al-bestaon.*

*wees de ofspiegeling
van mien anwezigheid
in bomen en plaanten,
in wolken en wiend,
in meensken en dieren,
in zonne en regen,
in bargaen en daelen,
in zeeën en lanen.*

*wees de uutstraoling
van mien blievende zorg
veur hiel de eerde;
bescharm en beweere de netuur,
begeester de meensken,
wees mien vervangers
op disse mooiste
van alle pleneten.*

*iens zullen waeter en vuur,
begin en aende van alles,
locht, eerde en wezens
weer in heur opnemen
en d'r ien grote,
volmaekte ienhied van maeken,
die weer stof wezen zal
veur een ni'je schepping,
een ni'j hielal.*

*ik slao de spiegel an diggels,
versplinter de tied
en kere de warkelikhied
binnenste-buten:
ik bin 'n stoffien in 't hielal,
een vonke van weten,
vri'j zwevende in
een ruimte zonder greenzen:
ik kenne alles,
niks is mi'j vreemd,
ik bin iederiene
en iederiene is ik,
ik bin alle ikken
en drege alle ikken
mit mi'j mit;
alles dat leeft
is een pat van mi'j
en ik leve in alles,
bestao in alle tieden
en tied telt niet meer:
ruimte is leven,
leven is ruimte.
ik bin stemme zonder tonge,
meziek zonder insterment,
energie zonder lichem,
kreativiteit zonder reden;
gien schepping is mooier,
gien bestaon ieniger.*

SLOT

*ik kieke naor mien herinnerings
as bin ze bi'jzet
aachter glas,
in een vitrine:
de inhoud liekt d'r
groter en mooier,
mar ie staon d'r nooit
dichte genug bi';
de boverkaante spiegelt
nog waezig je beeld:*

*klein vlakkien
in een eindeloze zael
vol mit dezelde vitrines
en dezelde diezige beelden
van meensken die heurzels
geern dudelik kriegen willen.*

Lodewiek Hooghiemstra wodde op 28 oktober 1936 geboren op 'e Jouwer. Hi'j studeerde veur geestelike bi'j de Augustijnen in Venlo, gong doe naor de Kweekeschoele in Hilversum en was onderwiezer in Makkum, Musselkanaal, Dronriep en Marknesse. In 1971 gong hi'j bi'j et biebeltheekwezen, studeerde in Deventer en an de Akademie in Amsterdam en ston as ass.-biebeltheekaoris in Zwolle en Appelsche. Nao drie jaor warklooshied kwam hi'j an et wark bi'j de *Stichting Saemenlevingsopbouw West-Stellingwarf* en is sund 1980 administratief mitwarker bi'j de *Stichting Stellingwarver Schrieversronte*. Hi'j schreef twie tenielstokken veur kiender in et Hollaans. In et Stellingwarfs verscheen wark van him o.e. in et tiedschrift *De Ovend* en in *Uut de pultrum* van de *Liwwadde kraante*.

„A'k schrieve, dan vule ik me in mien element. Ie kun je gedaachten dan beter odderen. Et het meerstal mit mezels te maeken, mar et interesseert me ok slim wat as aanderen anzet tot wat ze daenken en doen. Ik hole van et plattelaand, de netuur, et mythische, de ooldhied, literatuur en kultuurgeschiedenis en zuke naor de saemenhang van alles. Beschaeving is in mien ogen vaeke meer ofschaeving as verbetering. In mien schrieveri'je perbeer ik dat tot utdrokking te brengen.”

Alice Buus wodde op 2 meert 1948 in Alkmaar geboren. Sund 1975 woont en warkt ze in Jardinge (bi'j Oosterwoolde). Ze volgde opleidingen an de *Rietveld-akademie* in Amsterdam en an *Akademie '63* in Haarlem en kreeg atelierlessen van Diana Vandenberg in Den Haag. Heur technieken bin eulie-varven en etsen; veerder geft ze lessen. Ze maekte veur heur wark belangrieke reizen naor Marokko, Turkije, India, Afghanistan, Nepal en Sri Lanka. Ze hadde tentoonstellingen in Amsterdam, Haarlem, Grunningen, Mildam, Berkoop, Oosterwoolde, Et Vene, Liwwadden en Deinze.

„A'k schilder, bin ik et zaand of de boom, de locht of et waeter. Al ogen mien schilderijen realistisch, ze perberen wat dudelik te maeken van de ienhied die alles verbint. Mystiek hiet dat veur pattie meensken, wiels eren mien beelden bi'jstaon as uut een verstilde droom.”

Inhoud

hasems as de wiend	9
I. MERLIEN	11
dit is Inys Vitrin	13
eilaand van glas	14
ik bin de toverer Merlien	15
eerdgeesten, lochtgeesten	16
daor ridt ridder Galahad	17
II. GALAHAD	19
ik stao veur de zee	21
ie bin de preensesse van de koenen	22
onderhuuds bi'j' hieltied bi'j' mi'j'	23
ik longer en waachte	24
ik zol weeromme reizen willen	25
veur et an banen holen	26
ie bin et liefste	27
as een faun mit scharpe horenties	28
tussen de stiender van hunebedden	29
ie bin de priesteresse van de zunnegod	30
ie bin mien locht en leven	31
wat as de heksen ok aemelen	32
tussen de wolken deur	33
bin ik dit echt waor	34
tussen bloemen en struken	35
heldere naacht	36
de zwatte bessems in de glanzende birken	37
zittende onder een oeroolde liendeboom	38
ik dochte da'k je kende	39
in de naacht mit jow	40
ongenaekber, hoge op 'e kaele rotsen	42
mien hatte slaf dichte in de naacht	43
ik perbere tegen de klippen op	44
ik vlochte in woorden en zinnen	45
ie bin een klein stokkien	46
hiel de netuur blifft van jow zingen	47
ik zwarve deur et riek van de geest	48
de maone komt op boven Inys Vitrin	49
oe oneindighied, oe locht, oe blauwe zee	50
III. MERLIEN	53
ieder meens is een eilaand	55
diepe in mien grotte	56
de steerns staon stille	57
eerdgeesten, lochtgeesten	58
ik slao de spiegel an diggels	59
SLOT	
ik kieke naor mien herinnerings	61

1

2

